

Oružje naše borbe

Pustinjski dvoboj

*“Svucimo sa sebe djela tame,
a obucimo se u oružje svjetla!”
(Rimljanima 13:12)*

Isus je u pustinji bio napadnut od sotonine strane sa zavodničkom silom kakva do tada nije bila očitovana u svijetu. Iako je koristio pojedine obrasce iz edenskog vrta, vladar ovog svijeta upotrijebio je najpodlije oružje iz svog arsenala laži. Pobjeda protiv sotone ne može biti temeljena isključivo na činjenici da smo Božja djeca. Isus je u pustinju došao s neospornim statusom Božjeg Sina. Ipak, status mu sam po sebi nije donio pobjedu. To nije bilo dovoljno, a sotona je bio svjestan te činjenice. Upravo zato je napao Isusa izgovorenom riječju. Tako je postalo kristalno jasno da se dvoboj protiv sila tame mora voditi na toj razini. Duhovni status tada biva potvrđen u boju.

Pismo kaže da je Isus u pustinju krenuo *“pun Svetog Duha”*. (Luka 4:1) Sotona je došao naoružan zlom duhovnom silom. Isus je bio iscrpljen četrdesetodnevnom postom, tako da je Njegovo tijelo bilo dovedeno na rub izdržljivosti. Pustinjski događaji dokazali su neophodnost oslanjanja na Božju silu, a ne tjelesnu snagu. Ona nije imala nikakvog udjela u Isusovoj pobjedi. Sve što je Isus učinio predstavlja slikovitu poruku za Njegove sljedbenike. Mi također moramo izgubiti oslonac na tjelesnu snagu, kako bismo djelovali u Božjoj sili. Jedan bitan preduvjet mora biti prethodno ispunjen, želimo li to ostvariti. Na poticaj Svetog Duha trebamo se vjerom zaputiti u pustinju i suočiti se s kušnjama.

Kojim oružjem je Isus pobijedio sotonu? Istim onim kojim ga je on napao. Čitamo li izvještaj, vidimo da je sotona tri puta prvi napao. Zapazimo izraz koji se ponavlja: *“Tada mu je davao REKAO ...”* Zar bi

neprijatelj koristio duhovnu tehnologiju, kada ne bi bio uvjeren u njezinu djelotvornost? Koliki su razmjeri njegove spoznaje svjedoči činjenica da je Isusa pokušao pobijediti izgovorenom Božjom riječi. Zvuči nevjerovatno? To je čak i za sotonu bio izrazito drzak pokušaj, iako potpuno utemeljen. Naime, znajući da je Bog legalist, pokušao je Isusa izgurati izvan okvira Očeve volje. Na vrhu jeruzalemskog hrama nagovarao ga je da se baci u provaliju. Naveo mu je i “biblijski prihvatljiv” argument za to: *“... jer je pisano ...”* Iako je otac svake laži, sotona je naveo istinit podatak iz Devedeset prvog Psalmu. Dakako, on je istinu Božje riječi kao i uvijek lukavo stavio u službu laži. Za nas je to opomena na svakodnevnu budnost. Moramo znati ispravan duhovni kontekst Pisma, kako ne bi bili zavedeni smišljenim izvrtnanjima istine. Svaki Kristov sljedbenik prije ili kasnije mora proći pustinjski dvoboj i pobijediti neprijatelja.

Mač Božjeg Duha

*“Prihvatite ... MAČ DUHA, Božju riječ.”
(Efežanima 6:17)*

U pustinji su dvije duhovne sile stajale jedna nasuprot druge, odlučne pobijediti pod svaku cijenu. Svjetlo protiv tame, vjera protiv nevjere, istina protiv laži, pravednost protiv nepravednosti. Obje strane koristile su istu duhovnu tehnologiju, ali s različitim ciljevima. Žestina duhovnog obračuna nagovijestila je da neće biti neodlučenog ishoda. Sotona je u duhu nevjere izgovorenim riječima pokušavao uništiti Isusovu spremnost da vrši Očevu volju. S druge strane, Isus je izgovorenim riječima vjere odlučno odbacivao napade. U cijelom ratnom izvještaju (Luka 4:1-12), tri puta uočavamo izraz: *“Isus mu je ODGOVORIO ...”* Grčka riječ *lego* koja je koja je prevedena kao odgovorio znači: govoriti s

poštovanjem, slomiti tišinu, razlijegati se, objavljivati. Sveti Duh razbio je sotonine napade i natjerao ga na povlačenje. Isus je u pustinji imao neosporan status duhovnog autoriteta, a borba silom izgovorene riječi donijela mu je pobjedu. Uzmimo u obzir činjenicu da su obje strane u sukobu koristile istu duhovnu tehnologiju. Što je onda bilo presudno? Duhovni autoritet i sila riječi korištenih u dvoboju.

Božja riječ izgovorena u Duhu vjere kroz Isusova usta pokazala se moćnijom od sotoninih riječi izgovorenih u duhu nevjere.

Ivan je pretrpio progon od strane neprijatelja Evandjelja. Prognali su ga na grčki otok Patmos, gdje je dobio viziju Isusa. Vidio je *“da iz NJEGOVIH USTA IZLAZI OŠTRI DVOSJEKLI MAČ”*. (Otkrivenje 1:16) Grčka riječ *oxus* koja je prevedena kao oštar znači: brz, žustar, hitar, nagao, krajnost, najviši stupanj, sadašnje vrijeme. Sotona je u pustinji i za vrijeme Isusove zemaljske službe iskusio snagu oštrog dvosjeklog mača. Završni udarac zadan mu je Isusovom zastupničkom žrtvom na golgotskom križu i uskrsnućem od mrtvih. Pavao u šestom poglavlju Poslanice Efežanima nabraja duhovnu bojnu opremu koju svaki vjernik treba koristiti u svakodnevnom vjerskom životu. Kao šesti dio spominje *“MAČ DUHA, Božju riječ”*. (17) Grčka riječ *machaira* koja je prevedena kao mač znači: bitka, sukob, rat. Spomenuti mač Duha isti je onaj koji je Ivan vidio u viziji na Patmosu. Važno je da vidimo ovo; mač Duha postao je naše osobno naoružanje u Kristu. Mi se borimo protiv istog neprijatelja, kao i naš Gospodin. Pavao kaže *“da naša borba nije protiv krvi i tijela, nego protiv poglavarstava, protiv vlasti, protiv vrhovnika ovog mračnog svijeta, protiv zlih duhova koji borave u nebeskim prostorima”*. (Efežanima 6:12) U tom slučaju moramo vjerovati da ga možemo i moramo pobijediti istim duhovnim oružjem kojim ga je Isus pobijedio.

Prorok Izaija dobio je ovu izuzetno važnu objavu: *“Od MOJIH USTA je načinio BRITAK MAČ ...”* (49:2) Mi smo u Kristu naoružani najmoćnijim duhovnim oružjem. Božja riječ nošena silom Svetog Duha postaje Gospodinov mač. Iako legalno posjedujemo oružje, njegovu djelotvornost jamči ispravno korištenje. Koliko god određeno oružje bilo ubojito, potpuno je bezopasno u stanju mirovanja. Također, ne služi svrsi ukoliko se njime ne djeluje u skladu s propisanim uputama. Moramo razumjeti da je svako pokretanje mača Duha pogibeljno za neprijateljsku silu koja nam se protivi. Zlim duhovima zavlada strah kad im se mač počne približavati u sili i moći. One to dobro znaju. Upravo zato niti u jednoj prilici ne smijemo posumnjati u ubojitost našeg duhovnog oružja.

Riječ uvijek moramo izgovarati čvrsto uvjereni i potpuno sigurni u ono što činimo.

Zamislimo da se pred nas postavi duhovna sila koja nas želi obeshrabriti i tako onemogućiti da izvršimo Božju volju. To je vrlo česta životna okolnost. Našim mislima iznenada počinju odzvanjati prijeteće riječi: *“Za tebe nema izlaza, tvoja vjera se srušila! Ovo je siguran poraz i kraj!”* Iako držimo mač Duha u rukama, demoni vrlo precizno mogu procijeniti vjerujemo li u ono što govorimo. Mi možemo reći: *“Bog mi nije dao duh straha. Imam silu i probit ću neprijateljski obruč!”* No, hoće li ove neosporno moćne riječi djelovati ukoliko ih izgovorimo neodlučnim, nesigurnim i drhtavim glasom? Sam izraz našeg lica, držanje tijela i boja glasa odaju strah i nevjeru. Ne samo da neće djelovati, nego će neprijatelj osjetiti našu slabost, osokoliti se i pritisnuti nas još jače. U takvim trenucima mač držimo u ruci, ali je njegova oštrica okrenuta prema dolje. Slikovito, to je kao da s mesarskim nožem pokušavamo rezati meso koristeći se tupom stranom, umjesto oštrom. Tako ništa nećemo postići.

U Knjizi Otkrivenja piše *“da đavola POBJEĐUJEMO RIJEČIMA svojeg svjedočanstva”*. (12:11) Riječ vjere je pobjedničko sredstvo u boju vjere. Nema nikakvog smisla upotrebljavati Božje duhovno oružje, ne poznajemo li njegovu razornu moć. Isto vrijedi nismo li ga u boju vjere spremni odlučno i silovito upotrijebiti. Ljudi ponekad upotrebljavaju mač Duha kao da u rukama drže čačalicu, a ne najmoćnije duhovno oružje. Uzmemo li palicu u ruke i počnemo se okretati u krug s ispruženim rukama, sigurno ćemo porušiti sve predmete na putanji kretanja. Slikovito, upravo je to ono što se dogodi u duhovnom području kad ga pokrenemo vjerom.

Prorok Jeremija kaže *“da je proklet čovjek koji svoj MAČ čuva od krvoprolića”*. (48:10) Kršćanstvo propovijeda miroljubivost, snošljivost i praštanje prema ljudima. S druge strane, odnos prema demonskim silama zahtjeva potpuno drugačiji pristup. Mi smo u duhovnom smislu pozvani izvršiti pokolj u njihovim redovima. To je nemilosrdna bitka na život i smrt u kojoj nema neodlučenog ishoda. U Drugoj knjizi o Samuelu opisani su Davidovi junaci. Za Eleazara Pismo kaže *“da se čvrsto držao i udarao Filistejce dok mu se ruka nije ukočila i ostala kao prirasla uz MAČ”*. (23:10) To je djelovanje koje trebamo nasljedovati u duhovnim bitkama. Mi trebamo udarati mačem Božje riječi sve dok i zadnji ostaci demonskih sila koji nam se protive ne budu uništeni. Božja riječ bukvalno treba prirasti uz naše srce i usta. U nastavku stiha vidimo *“da je Jahve tog dana dao veliku pobjedu”*.

Štit vjere

“U svemu uzmite veliki štit - vjeru, njime ćete moći ugastiti sve goruće strijele zloga.”
(Efežanima 6:16)

Iako je sila uskrsnuća pobijedila sotonino kraljevstvo, bitka vjere još ni izdaleka nije okončana. Dokle god živimo u palom svijetu,

moramo se ustrajno boriti protiv sila koje nas žele izbaciti iz položaja u Kristu i onemogućiti u hodu vjere. U jedanaestom stihu vidimo da se zato *“moramo obući u Božju bojnu opremu, da bismo se mogli suprotstaviti đavolskim napadima”*. Svaki dio Božje bojne opreme je duhovno važan. Grčka riječ *thureos* koja je prevedena kao štit znači: utvrđena vrata. Vjera je duhovna zaštita, osigurač na vratima našeg srca kojim gasimo goruće strijele zloga. Upravo to i znači grčka riječ *sbennumi*: ohladiti, politi vodom, zaustaviti, spriječiti, staviti pod nadzor.

Riječi vjere nošene silom Svetog Duha stvaraju duhovni štit, vrstu energetskog polja koje doslovno sprži svako zlo. Ovdje se moramo vratiti na izvor vjere. Mi se mentalno možemo složiti sa činjenicom da nas Božja riječ štiti od zla, ali svejedno ostati u stanju duhovne nezaštićenosti. U Knjizi Izreka piše *“da je svaka Božja riječ prokušana, štit onima koji se u nju uzdaju”*. (30:5) Sotona pokušava spriječiti ljude da saznaju svaku riječ koju je Bog izgovorio u njihov život. Razlog otkriva prorok Hošea: *“Moj narod gine, nema znanja ...”* (4:6) Kao što vidimo, stanja neznanja i propasti blisko su povezana. Držati Božji narod u neznanju za sotonu je najisplativije djelovanje u sadašnjosti i siguran ulog za budućnost. Sve ono što kršćani ne znaju, ne mogu primijeniti vjerom. Nema li izgovorene Božje riječi, nema niti života. Ne postavljanje štita vjere je duhovni propust koji neprijatelj redovito i nemilosrdno kažnjava.

Božja riječ je štit samo onim ljudima koji se u nju uzdaju. Vjerujemo li da Bog ozdravlja naš duh, dušu i tijelo, tada će izgovorena Božja riječ biti štit protiv svake slabosti, nemoći i bolesti. Isto vrijedi kada pročitamo, *“da nam Bog daje pobjedu po našem Gospodinu Isusu Kristu”*. (1. Korinćanima 15:57) Izgovorena Božja riječ štiti nas od poraza u svim područjima života u Kristu. Pavao kaže, *“da sve možemo učiniti u Kristu koji nam daje snagu”*. (Filipljanima 4:13) U tom slučaju nećemo govoriti da

nešto ne možemo, iako nam Biblija kaže da možemo i moramo činiti u Kristu kao Njegovi sljedbenici. Kao što mač Duha ne može biti pokrenut bez izgovaranja riječi, tako i štit vjere mora biti podignut izgovorenim riječima vjere za određenu okolnost i svrhu. To je dnevna zadaća svakog vjernika koju trebamo disciplinirano i savjesno obavljati. Iako je štit oružje obrambene namjene, njegova važnost u duhovnom ratu nije zato umanjena.

Oklop pravednosti

“Obucite oklop - pravednost.”
(Efežanima 6:15)

Rečeno suvremenim vojnim rječnikom, pravednost je vrsta pancirne košulje u nemilosrdnom duhovnom ratu. Izravno je povezana sa stanjem srca i riječima vjere koje izlaze na usta. Isus kaže: *“TVOJE RIJEČI će te opravdati, TVOJE RIJEČI će te osuditi.”* (Matej 12:37) Koja vrsta riječi opravdava čovjeka pred Bogom? Prema temeljnom mjerilu Božjeg kraljevstva, to je svaka riječ koja izražava vjeru u Krista. Kao i u slučajevima drugih dijelova bojne opreme, tako i oklop pravednosti može ispuniti svrhu samo pod propisanim uvjetima. Isus kaže *“da NAŠ GOVOR mora biti: 'Da, da - Ne, ne'! Što je više od toga, dolazi od Zloga”.* (Matej 5:37) Bog toliko ozbiljno shvaća naše riječi, da doslovno zahtjeva točnu određenost. Mi ne možemo imati dva mišljenja u pogledu bilo koje istine Božje riječi. Ne možemo malo govoriti da vjerujemo u nešto, a za pet minuta govoriti suprotno ili to relativizirati. Sotona zna zašto ljude navodi *“da GOVORE više od toga”.* Iako je neprijatelj svake istine i pravednosti, on zna da su Jakovljeve riječi istinite: *“Neka vaš 'Da' bude 'Da', a vaš 'Ne' neka bude 'Ne', da ne padnete pod osudu.”* (5:12)

Biti uvijek negdje između u mislima, riječima i djelima nije područje Božje naklonosti i blagoslova. Naši stavovi uvijek moraju biti biblijski utemeljeni i čvrsti.

Učinak pravednosti jest dolazak hrabrosti i sigurnosti u naš život. Niti u kojem slučaju nije svejedno govorimo li riječi hrabro ili bojažljivo. U Knjizi Izreka piše *“da su pravednici neustrašivi kao mladi lavovi”.* (10:21) Za vjernike je imanje te duhovne vrline neophodno, zato što Pavao kaže da Kristovi službenici trebaju imati veliku postojanost u *“RIJEČIMA ISTINE i Božjoj sili, s oružjem pravednosti za napad i obranu”.* (2. Korinćanima 6:7)

Propovijedanje Evanđelja

“... obuvajte noge spremnošću za Radosnu vijest - mir!”
(Efežanima 6:15)

Svaki kršćanin vodi boj protiv sotonskih sila na dva polja. Prvo polje je naš život. Odgovorni smo za korištenje povjerenog autoriteta i duhovnog oružja. Ta tematika je obrađena u prethodnim odlomcima. Drugo polje je svijet. Ono što pravednik govori ne utječe samo na njegov život, nego ima daleko širi utjecaj. U kraljevstvu tame nalaze se milijarde ljudi koji žive pod sotoninom vlašću. Isus Krist je na golgotskom križu žrtvovao svoj život za njihovo spasenje. Tehnički gledano oni jesu pomireni s Bogom, ali nisu iskustveno. Razlog je taj što uopće nisu svjesni svojeg pravog duhovnog položaja. Ne smatraju da se nalaze u opasnosti od vječne osude i shodno tome ne osjećaju potrebu za prizivanjem Spasitelja.

Tko će im donijeti svjesnost o grešnosti i potrebi za spasenjem u Kristu? Sotona zasigurno neće, zato što je njemu cilj da ljudi žive i umru u stanju duhovne smrti, izvršavajući njegovu volju. Hoće li sami od sebe biti prosvijetljeni tehnikama nutarnjeg preispitivanja? Ne, to se nikada neće dogoditi! Isus je zapovjedio svojim sljedbenicima da propovijedaju Evanđelje, kako bi grešnici dobili priliku obratiti se i vjerovati u Njega. Propovijedanje je ratovanje u pravom smislu te riječi. Sotona ne želi da ljudi čuju istinu i budu oslobođeni iz njegove tamnice. Zato se u mržnji okreće

protiv propovjednika. Pogledamo li primjere Božjih ljudi zabilježenih u Bibliji, pogotovo u Novom savezu, zapaziti ćemo da je većina trpjela progon zbog propovijedanja.

U trenutku kad istina Božje riječi izađe kroz usta vjernika, grešnici dolaze pod osvjedočenje Svetog Duha. To je njihova prilika da prihvate Božju milost i budu spašeni. Sotonin bijes i mržnja koju osjeća prema kršćanima tada su najizraženiji. Isus je u mnogim slučajevima bio izložen vrijeđanju i ubilačkim namjerama religioznih ljudi nakon što je propovijedao Evanđelje (Ivan 8:59), činio čudesa, uskršavao mrtve (Ivan 12:9,10), izgonio zle duhove (Luka 11:14,15) ili liječio bolesnike. Stjepanov slučaj dokazuje razinu duhovnog sukoba u trenutku kad grešnici čuju istinu. Religiozni Židovi slušali su njegove riječi do onog trenutka kad im je naglasio njihovu ustrajnost u buntovnosti i otporu prema Božjim naumima. Nakon toga su doslovno eksplodirali u bijesu, počeli škripati zubima i kamenovali su Stjepana.

Pismo kaže “*da su PRAVEDNIKOVE USNE hrana mnogima*”. (Izreke 10:21) Isusova propovjednička služba nahranila je ljude na razini duha, duše i tijela. Što god je rekao, to je hranilo srca onih koji su vjerovali u Njegovo poslanje i božanstvo. Riječima vjere je ozdravljao bolesnike, istjerivao zle duhove i uskršavao mrtvace. Isti obrazac ponavljao se kasnije i u djelovanju apostola. Njihove riječi potresale su i mijenjale živote pojedinaca, manjih skupina, gradova i nacija, ovisno o prihvaćanju, ili neprihvatanju Evanđelja koje im je bilo propovijedano. Božja volja je da i mi danas budemo izvor duhovne hrane za ljude koji nas okružuju.

(Ovo je ulomak iz knjige Riječ vjere koju možete pročitati na našoj stranici)